

cích zařízení, že však v tomto případě zabezpečovací opatření neprovedl. Žalovaní byli odsouzeni pro přestupek § 335 tr. z. P r v ý s o u d uznal podle žaloby vzhledem k předpisu § 268 c. ř. s. vysloviv, že žalovaní jsou povinni nahraditi žalobci škodu rukou společnou a nerozdílnou. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalovaných ing. M. a ing. Č. Z důvodů: Skutečnost, že žalovaní odvolatelé byli rozsudkem trestního soudu pravoplatně uznáni vinnými na žalobcově úrazu, není překážkou, aby nebyla zkoumána otázka žalobcova eventuelního spoluzavinění, ale na myslí nutno při tom míti, že je civilní soud vázán odsuzujícím trestním rozsudkem v příčině všech skutečností, které byly podmínkou odsouzení žalovaných a trestním soudem byly zjištěny (Vážný 6403). To platí především o tom, zda byla tehdy vykopávka dostatečně osvětlena čili nic. Trestní soud zjistil, že dostatečně osvětlena nebyla a tím je tato otázka i pro civilní soud s konečnou platností rozřešena. Bylo proto zbytečné o dostatečnosti osvětlení vykopávky důkazy prováděti a obšírné vývody odvolání, kterými má býti dokázáno, že byla náležitě osvětlena, nemohou dojíti povšimnutí. Vychází-li se však z toho, že osvětlení vykopávky bylo nedostatečné a hledí-li se k dalšímu zjištění trestního soudu, že před vrátky, kterými žalobce odcházel, nebyla vykopávka opatřena ani bedněním, ani zábradlím a také uvnitř nebyla vypažena, aby se půda na jejich okrajích nemohla sesouti, pak že byla jen asi 2 kroky a tedy velmi blízko vrátek, ze kterých se muselo sestoupiti po schůdku asi 15 cm vysokém na svažující se rozmoklou půdu, nelze uznati na neopatrnost žalobcovu, když sotva se od vrátek začal vzdalovati, již do vykopaného příkopu spadl a se zranil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor dovolatelů, že se závaznost trestního rozsudku podle § 268 c. ř. s. nevztahuje k nim, pokud jde o zjištěné skutečnosti trestného činu, je právně mylný. Civilní soud jest zjištěním trestního soudu vázán i tehdy, když jde o soukromoprávní nároky kýmkoli a proti komukoli odvozované z trestného činu, jehož se týká odsuzující rozsudek. Tak jest také rozuměti rozh. nejv. soudu čís. 12177 a 2099 (srovnej rozh. 6403, 9394, 14119 Sb. n. s.). Jestliže vykopávka nebyla uvnitř vypažena, aby se půda na okraji nemohla sesouti a půda u vykopávky se s žalobcem při chůzi sesula a on spadl do vykopávky, nelze v jednání žalobcově spatřovati spoluzavinění na jeho úraze, takže ustanovení o dělené vině podle § 1304 obč. zák. nepadá tu na váhu.

Čís. 15363.

Osmihodinová pracovní doba.

Předpis § 12 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n. nečiní rozdíl mezi osobami zaměstnanými v zemědělství, živnostech a průmyslu, soukromých domácnostech nebo ústavech soukromých a veřejných.

Čeledín hotelu, bydlící a stravovaný v hotelu, náleží mezi zaměstnance uvedené v prvním odstavci § 12 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n.; na sluhy hotelové se vztahuje předpis druhého odstavce cit. zák. ust.

U zaměstnanců podle § 12 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n. jde o práci přes čas jen, pracují-li více než 12 hodin denně.

(Rozh. ze dne 3. září 1936, Rv I 1434/36.)

Žalobce byl v podniku (hotelu) žalovaného zaměstnán jako sluha a dostával v hotelu mimo byt celou stravu. Vykonával jednak ryze čelední práce, jaké konají pravidelně služebné, jednak službu na nádraží a příležitostné práce hosty mu zvláště nařízené. Prvé práce mohl zdati ve třech hodinách denně a celková pracovní doba, týkající se obou druhů služeb, činila 91 hodin týdně. Žalobou domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení práce přes čas, pokud ji v podniku žalovaného po dobu zaměstnání vykonával. Nižší soudy uznaly podle žaloby částkou 665 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nižší soudy měly za to, že žalobce patří do skupiny zaměstnanců uvedených v § 12 zákona ze dne 19. prosince 1918 č. 91 Sb. z. a n. a že se tedy může domáhati zvláštní odměny za práce přes čas jen potud, pokud přesahují výměru 12 hodin denně, a v tomto rámci bylo žalobě vyhověno. Naproti tomu žalobce dovozuje, že pro něho platila normální pracovní doba osmihodinová denně čili 48 hodin týdně, a domáhá se odměny za práce, pokud přesahovaly tuto normální výměru a pokud odměna za ně nebyla mu již присouzena nižšími soudy. Náзору žalobcovu nelze přisvědčiti z těchto úvah: Podle prvního odstavce § 12 dotčeného zákona náleží osobám zaměstnaným a bydlícím v domácnosti zaměstnavatelově a na delší dobu než na měsíc najímaným ve 24 hodinách odpočinek 12 hodin. Zbývá tedy u těchto zaměstnanců na práci 12 hodin denně a mohlo by se u nich mluvit o práci přes čas teprve, kdyby pracovali déle než 12 hodin denně. Totéž platí podle druhého odstavce § 12 v příčině osob najatých k služebním úkonům nepravdělně konaným a nepatrně namáhavým. Ustanovení § 12 nečiní rozdíl mezi osobami zaměstnanými v zemědělství, živnostech a průmyslu, soukromých domácnostech, ústavech soukromých a veřejných, jak to též vyložilo ministerstvo sociální péče ve výnosu ze dne 21. března 1919 č. j. 4751/III-19. Pokud žalobce vykonával v podniku žalovaného ryze čelední práce a v hotelu byl stravován a ubytován, jest ho zařaditi mezi zaměstnance, na něž se vztahuje první odstavec § 12 (Sb. n. s. 9146). Pokud žalobce vykonával práce náležející sluhům v hotelích, platí o něm ustanovení druhého odstavce téhož paragrafu, neboť šlo tu o úkony, jež nelze vyjádřiti normálně pracovní dobou a při nichž v podstatě šlo o pohotovost a o jednoduché služby obyčejně nepravdělné a

jen nepatrně namáhavé, jak správně usoudil odvolací soud ze znaleckého posudku. Nepravidelnost příslušných úkonů nelze tu popřít proto, že žalobce musil na nádraží čekat na jednotlivé vlaky vždy v určitých hodinách přijíždějící, neboť vlastním úkolem žalobcovým bylo, by byl po ruce přijíždějícím hostům, kteří měli nebo chtěli se ubytovati v hotelu, aby získal hosty, pečoval o jejich zavazadla, je doprovodil do hotelu a pod., a ježto hosté přijíždívají nepravidelně, neměl žalobce u některého vlaku žádnou nebo jen nepatrnou práci a u jiného vlaku zase práci rozsáhlejší. Totéž platilo zřejmě o úkonech, jež žalobce musil vykonávati v hotelu samém na zvláštní přání hostů (různé posílky, obstarávání dopisů a pod.). Žalobce byl tedy podle zákona povinen pracovati 12 hodin denně a nemá zákonného nároku na odměnu za práci přes čas, pokud nepřevyšovala tuto zákonem stanovenou výměru.

Čís. 15364.

K § 35 ex. ř.

Vydražitelův nárok na odevzdání nemovitosti podle § 156, odst. 2 ex. ř. zanikl (§ 35 ex. ř.), pronajal-li (propachtoval-li) vydražitel vydraženou nemovitost dlužníkovi po udělení příklepu.

(Rozh. ze dne 3. září 1936, Rv I 1560/36.)

Žalovaná vede podle § 349 ex. ř. exekuci na vyklizení továrny, kterou vydražila a která dříve náležela žalobci. Tento exekucí vymáhaný nárok popírá žalobce žalobou podle § 35 ex. ř. domáhaje se jejího zrušení tvrdě, že po příklepu zanikl tím, že mu žalovaná vydraženou nemovitost pronajala. První soud žalobě vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalovaná vede podle § 349 ex. ř. exekuci na vyklizení továrny, kterou vydražila a která dříve náležela žalobci, a vymáhá tedy nárok uvedený v § 156 II ex. ř., vykonatelný po splnění dražebních podmínek, avšak jen tehdy, když je vyklizení nutné (Sb. n. s. 4484, 6357 a t. zv. »odpovědi« k § 156 ex. ř. ve výnosu min. sprav. č. 44/1897 Věst.). Žalobce popírá tento nárok vydražitelčin na odevzdání vydražené nemovitosti proto, že prý po příklepu zanikl. Jest tedy jeho žaloba námitkou podle § 35 ex. ř. proti nároku vzniklému žalované z práva vlastnického, nabytého příklepem (§§ 156 a 157 I ex. ř.). Tato žaloba jest podle přednesu žalované samé oprávněna. Žalovaná přednesla, že po vydražení továrny dovolila žalobci, aby až do konce roku 1934 v ní zůstal za úplatu 500 Kč měsíčně. Tím však vznikl mezi oběma právní poměr, který nelze posuzovati jinak než jako poměr nájemní (nebo pachtovní),